

Forfatter: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Titel: BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1841-05-01)

Citation: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin: "BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1841-05-01)", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 243. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0099.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Grundtvig, Nikolai Frederik Severin, *Grundtvig og Ingemann,*

Grundtvig til Ingemann.
Kjøbenhavn. 1ste Maj 1841.

Kjære Ingemann!

Da jeg fik dit Brev, sad jeg saamænd — urost — og var falden i Tanker over den Sætning: at man kun nødig skal skrive til sine Fjender, og da saa kort som muligt, men des flittigere, og uden at spare paa Papiret, til sine fraværende Venner; men, dersom du ikke havde handlet lige saa smukt, som jeg tænkte, vilde alle mine smukke Tanker næppe overvundet min Dovenskab til at skrive Breve og min Gjerrighed paa Papiret, som du kan se paa de tætte Linjer, Pennen endnu maa kæmpe med. Derfor skal du i Dag have dobbelt Tak, baade for din gode Gjerning i sig selv og for det smukke Exempel, jeg maatte se deri og selv for Skams Skyld dog paa en Maade følge!

Skjønt det nu just ikke er behageligt at overraskes af sine Venner i slet Selskab, saa er det dog meget bedre, end om det var af sine Fjender; og selv med Voltaire maatte du gjerne overraske mig, naar du kom saa venlig, og kunde oven i Købet fornøje dig ved at tænke paa, det. — Det glædede ogsaa Dronningen, da jeg i Onsdags fortalte hende, at du havde moret dig godt her inde, og halv forligt dig med Lømlerne for Livets Skyld, der enten stak i dem eller havde dog paa en Maade udklækket dem, — ligesom vi dog heller vil taale Skræpper og Burrer, end undvære Vaarsolen og Majduggen, der nu en Gang ikke kan opamme Blomst og Korn, uden ogsaa at fremlokke og vederkvæge meget Ukrudt: kan ikke fryde Guder og Mennesker, uden at de underjordiske ogsaa paa deres Vis gjør sig lystige.

Ja, du kan tro, min Ven! Vor-Herre har meget godt i Sinde med os, og hvordan han saa bærer sig ad, faar han dog sikkert sin Vilje herefter som hidtil; og, skjønt vi naturligvis har megen Lyst til at kige ind i Stats - Hemmelighederne, saa har det dog for Folk af vort Slags ogsaa nogets. 244grumme rart: med barnlig Tillid at vente paa Øjeblikket, da vi skal overraskes med, hvad der forberedtes i det skjulte til vor Glæde, og overgaar saa langt vor Forventning, at vi knap tør tro vore egne Øjne. Tit bliver vel ogsaa jeg lidt utaalmodig, baade ved at se op og ned og se tilbage paa de efter vor lille Tabel mangfoldige Aar, jeg har ventet paa bedre Tider; men naar jeg da i næste Øjeblik enten støder paa et vel lille, men ikke mindre virkeligt, Livstegn, eller føler mig selv oplivet til med dobbelt Glæde mundtlig eller skriftlig at forkynde Gyldenaaret, da maa jeg skamme mig ved Utaalmodigheden og føle, at Haabet, ved at løbe gennem Skærsilden ligesom paa Tærerne, blev virkelig en Tomme højere.

Saaledes kom min yngste Søn forleden Aften og spurgte mig, om jeg havde noget imod, han blev Ingeniørofficer, da han jo ikke maatte blive Student som de andre, og det var ham alt for haardt, ingen Ting at være. Det var mig en haard Nød at knække; thi sandt er det jo, at jeg ikke har beregnet mine Sønners Dannelse paa det nærværende Øjeblik, men paa den ny Tid, jeg venter; saa mit Afslag, skjønt med gode Grunde, forekom mig selv, maatte være ham meget utilfredsstillende; men, førend jeg endnu kunde besinde mig paa, hvordan jeg skulde gjøre ham min Tankegang indlysende, følte han selv Trang til Oplysning og indledte en Samtale med mig, som endte med, at nu saa' han det først, han havde hidtil ikke forstaaet mig, og blev derfor bange for, hvad „man sagde“; og nu sidder han igjen rolig og lidt dybere i Iliaden, i de danske og engelske Kæmpeviser og i sine adelige Slægtregistre, hvor han med Guds Hjælp nok skal trives til at tage ordentlig fat paa et Dagværk, naar Timen kommer.

Se, det var nu et husligt Optrin, som du i alt Fald ikke nægter et Blik for Faderøjets Skyld, men som dog i mine Tanker ogsaa viser, at den ny Tid spirer i Ungdommen, skjønt Øjeblikkets Vinde er Udspringet imod.

s. 245Nu, det var kun et daarligt Gjengjæld for dit varme og vederkvægende Brev; men Viljen kjendes paa lidt, siger Ordsproget, og Hilsenen til dig og din Kone vil lyde lige kjærlig i din Mund fra os alle ved

din Ven
Grundtvig.